

Sygn. akt I C 235/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lutego 2018 r.

Sąd Rejonowy w Piszcu I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Anna Lisowska
Protokolant:	sekr. sąd. Judyta Masłowska

po rozpoznaniu w dniu 30 stycznia 2018 r. w Piszcu

sprawy z powództwa Wspólnoty Mieszkaniowej przy ul. (...) w D.

przeciwko J. O. i S. O.

o zapłatę

o r z e k a :

- I. Umarza postępowanie co do kwoty 998,28 zł (dziewięćset dziewięćdziesiąt osiem złotych 28/100).
- II. Oddala powództwo w pozostałym zakresie .
- III. Znosi wzajemnie między stronami koszty procesu.

Sygn. akt I C 235/17

UZASADNIENIE

Wspólnota Mieszkaniowa przy ulicy (...) w D. wytoczyła powództwo przeciwko J. O. i S. O. o zapłatę kwoty 1 661,91 złotych wraz z dalszymi odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 01.10.2016r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że pozwani są właścicielami lokalu mieszkalnego nr (...) przy ulicy (...) w D. i zalegają w płatnościach z tytułu funduszu remontowego w kwocie 1 447,62 zł oraz z tytułu odsetek ustawowych w kwocie 214,29 zł naliczonych za okres od dnia 11.10.2013r. do dnia 30.09.2016r. Zakład (...) Spółka z o.o. w B. informowała pozwanych o stanie zaległości i wzywała ich do zapłaty, jednak pozwani nie podjęli żadnych kroków w celu spłaty zadłużenia.

Na rozprawie pełnomocnik powódki wskazał, że dochodzona pozwem należność główna w kwocie 1 447,62 zł dotyczy okresu od października 2013 roku do września 2016 roku.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym 13 lutego 2017 roku Sąd Rejonowy w Piszcu nakazał pozwanej zapłacić na rzecz powódki całość dochodzonego roszczenia wraz z kosztami postępowania. (k. 39)

Pozwani J. O. i S. O. wnieśli sprzeciw od wydanego nakazu zapłaty zaskarżając go w całości. W uzasadnieniu zakwestionowali wysokość zadłużenia w zakresie należności głównej. Podnieśli, że na poczet funduszu remontowego dokonali wpłat w łącznej kwocie 995,28 złotych:

- dnia 01.02.2017r. wpłacili 271,44 zł z tytułu opłat za fundusz remontowy za okres od kwietnia do grudnia 2014 roku,
- dnia 01.02.2017r. wpłacili 361,92 zł z tytułu opłat za fundusz remontowy za okres od stycznia do grudnia 2015 roku,
- dnia 01.02.2017r. wpłacili 361,92 zł z tytułu opłat za fundusz remontowy za okres od stycznia do grudnia 2016 roku.

Ponadto, zdaniem pozwanych strona powodowa nie udowodniła roszczenia o skapitalizowane odsetki. Nie przedłożyła bowiem żadnego dokumentu, który pozwalałby na ustalenie, w jaki sposób odsetki te zostały naliczone, od jakich kwot, za jaki okres, według jakich stóp procentowych.

W toku procesu strona powodowa ograniczyła powództwo do kwoty 663,63 złotych i w pozostałym zakresie powództwo cofnęła, na co zgodę wyraziła strona pozwana.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Ponieważ powódka skutecznie cofnęła pozew w zakresie kwoty 998,28 zł, postępowanie w tej części należało umorzyć na podstawie art. 355 § 1 k.p.c..

Natomiast w pozostałym zakresie roszczenie powódki nie podlegało uwzględnieniu, albowiem nie zostało udowodnione.

Zgodnie z treścią art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Tak więc w niniejszej sprawie na powódce spoczywał obowiązek udowodnienia faktów uzasadniających jej roszczenie, a ponadto w myśl art. 232 kpc ciążył na niej obowiązek wskazywania dowodów, z których wywodziła skutki prawne.

Początkowo powódka dochodziła należności w łącznej kwocie 1 661,91 złotych, na którą składała się:

- kwota 1 447,62 zł tytułem należności głównej, tj. należności za fundusz remontowy za okres od października 2013 roku do września 2016 roku,
- kwota 214,29 zł tytułem odsetek ustawowych naliczonych od kwoty należności głównej, tj. od kwoty 1 447,62 zł, za okres od dnia 11.10.2013r. do dnia 30.09.2016r.

W toku procesu, na skutek przedłożonych przez pozwanych dowodów wpłat na poczet funduszu remontowego w łącznej kwocie 995,28 zł, pełnomocnik powódki cofnął powództwo w zakresie kwoty 998,28 zł (k. 63). Do zamknięcia rozprawy strona powodowa nie przedłożyła żadnych dowodów, które wskazywałyby na sposób zaliczenia przez powódkę wpłat dokonanych przez pozwanych na poczet zadłużenia. Nie wiadomo zatem, w jakiej części wpłaty te zostały zaliczone na poczet należności głównej, a w jakiej na poczet skapitalizowanych odsetek i czy w ogóle zostały zaliczone na poczet skapitalizowanych odsetek, bo może tylko na poczet należności głównej. Na rozprawie w dniu 29 listopada 2017 roku pełnomocnik powódki oświadczył, iż nie jest w stanie powiedzieć, w jaki sposób zostały naliczone wpłaty dokonane przez pozwanych.

Nie zależnie od powyższego podnieść również należy, iż powódka nie ustosunkowała się do zarzutów pozwanych, podniesionych w sprzeciwie od nakazu zapłaty, w zakresie roszczenia odsetkowego. Nie przedłożyła żadnych dokumentów, które pozwalałby na ustalenie, w jaki sposób odsetki te zostały naliczone, od jakich kwot, za jaki okres i według jakich stóp procentowych.

Odnośnie inicjatywy dowodowej Sąd Rejonowy w Pieszku w pełni podziela utarte orzecznictwo Sądu Najwyższego wyrażające się w tezie: „Rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów

tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).” (vide wyrok SN z 17 XII 1996r., I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76; podobnie również wyrok sądu apelacyjnego w Białymstoku z 21 X 2003 r., I A Ca 516/03, OSP 2004/9/118; wyrok SN z 7 X 1998r., II UKN 244/98, OSNP 1999/20/662).

W tym stanie rzeczy, uznając, iż powódka nie dowiodła swojego roszczenia, Sąd orzekł jak w punkcie II. wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 kpc .